

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 28, št. 4
APRIL 2008

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ SLAVJE SVETE BIRME
- ◇ TEOPOETIKA
- ◇ DUHOVNA OBNOVA
- ◇ NA STREHI SVETA

»NISTE VI IZBRALI MENE, AMPAK SEM JAZ VAS IZBRAL,«

pravi Jezus. Na koga misli Gospod, ko pravi te besede? Na tebe in mene. Mi vsi smo Božji izbranci. Bog ne izbira samo duhovnikov, redovnic in misijonarjev, temveč slehernega človeka. Saj je vsakega neizmer-no ljubil na križu in za vsakega vstal, da bi tudi mi vstali z njim.

Želel sem vedeti, kako me je Bog izbral. Včasih sem mislil, da me bo neke noči poklical v snu in mi rekel: »Hočem, da postaneš ...« Ne, to ni bilo potrebno. Danes, ko sem v semenišču, vidim, da me je klical po preprostih dogodkih, po vsakdanjih stvareh, v katerih sem videl njegovo prisotnost.

Najprej me je poklical, da sem kristjan. Rodil sem se v krščanski družini, kjer so mi starši posredovali vero. Kot otroka so me začeli na-

govarjati misijonarji, ki so iz same ljubezni do Kristusa šli daleč po svetu oznanjat vero. Med vsemi mi je bil najbolj simpatičen Peter Opeka; enkrat je namreč imel seminar v knjižnici in takrat sem si rekel, da bom nekega dne misijonar. 'Odpotoval bom na Madagaskar in tam kot Opeka brezdomcem gradil opečnate hiške, pomagal ubogim in bolnim črncem. Z njimi bom igral nogomet in košarko ter maševal v veliki cerkvi, kjer bomo celo mašo peli in plesali ...' Tako

Foto: Tomo Strle

se je v meni rodila prva želja, da bi dal Gospodu na razpolago svoje življenje. Nekdo drug pa to željo za darovanje doživi povsem drugače, ker je Bog neomejen v svojih idejah in vedno vse napravi dobro. V meni je tako za začetek prižgal iskro; željo, ki bo kasneje tudi močnejše zagorela.

Vsako poletje sem bil na duhovnem tednu za otroke, katerega je vodila s. Rebeka. V teh dnevih smo spoznavali različne svetnike, od sv. Antona Padovanskega, sv. Alojzija pa do Očeta Damjana, Matere Terezije in mnoge

druge. Vsak od teh svetnikov mi je bil vzor in vsak od njih, kot da je klical: 'Tudi ti si poklican za svetost! Ne boj se – daj svoje življenje Gospodu in ne bo te razočaral!' Ta srečanja so bila duhovne bombe, ne samo zaradi vsega, kar sem se naučil, ampak tudi zaradi vseh doživetij, skupnega življenja, ki ima v sebi neopisljivo moč in Duha, ki je bil skoraj otipljivo prisoten med nami.

Gotovo ni naključje, da prihajam iz številčne družine. To je tisti 'DA' mojih staršev na Božji klic, tista vera, iz katere tudi jaz živim, in po

drugi strani čudovito izkustvo, da On za vse poskrbi. Poskrbel je vedno in jaz sem temu priča. Mnogi danes mislijo, da je 'še en otrok' človekov sovražnik; v resnici pa sem videl, da je blagoslov in sreča. 'Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji', a 'Gospod daje svojim prijateljem v spanju,' govori psalm.

Prišla so težja leta, ko sem začel razmišljati o sebi, o svetu in smislu vsega. A On ni molčal. V iskanju smeri, kam me Bog kliče, mi je najbolj pomagalo življenje na neokatehumenski poti.

Foto: Tomo Sirle

Prostor, kjer bogoslovci molijo in premišlujejo Božo besedo. (Redemptoris Mater, Pula)

Na Poti poglobljam svoj odnos z Gospodom, spoznavam, kdo je On za mene, da me ljubi, in to je mesto, kjer lahko odkrivam svoj poklic. Po končani gimnaziji sem se zato odločil, da vstopim v misijonsko škofijsko semenišče Redemptoris Mater v Puli. To je eno izmed mnogih semenišč po svetu (teh je čez 70), kjer se formirajo duhovniki za novo evangelizacijo. Kaj je to? To je evangelizacija, ki se širi po celem svetu, do vsakega, ki ima odprto srce za veselo novico o Božji ljubezni. Ona je spremenila moje življenje, zato jo hočem 'dati naprej'.

Ona je zadnji razlog moje odločitve. V semenišču se nas trenutno »na poslanje« intenzivno pripravlja 34 bogoslovcev različnih narodnosti. Največ je Hrvatov, za tem so tu Italijani, dva Poljaka, prav tako dva Španca in nekaj 'Latino-Američanov' iz Braziliije, Kolumbije, Ekvadorja in Nikaragve ... V času formacije študiramo teologijo, dve leti smo na praksi po različnih župnijah in redno hodimo po Poti. Vsakdanjik je sestavljen iz molitve, študija, dela in prostega časa, pripravljamo pa se v skupnem življenju kot tudi ob pomoči

formatorjev in seveda v odnosu z Bogom. Duhovniki iz semenišč Redemptoris Mater delujejo po vsem svetu. Eden od njih in vam najbolj domač je naš kaplan Andrej, ki prihaja iz semenišča v Varšavi. Drugi je kaplan Simon na Vrhniki, ki prihaja iz našega semenišča. V eter veje, koder hoče, in tudi Sveti Duh deluje na različne načine. Vse to iz ljubezni do človeka.

Bogu sem neizmerno hvaležen za vse darove, ki mi jih je dal, vam pa se priporočam v molitev!

Jošt

NA POTI K ODRASLOSTI OZ. ZRELOSTNI IZPITI V LETOŠNJEM ŠOLSLEM LETU

Začelo se je že takoj po rojstvu. Odraščanje namreč. Spominjam se dogodkov izpred 8 let. Kako lahko, poskočno, igrivo ... smo se zbrali novi prvošolčki v hramu učenosti. Pisalo se je leto 2000 in generacija 1993 je stopila v šolo. Popolnoma se strinjam s starejšimi od sebe: nostalgija je lepa.

Vendar se čas ne zmeni za nas, le tiho, mirno teče mimo, na nas pa je, koliko ga bomo posvetili dogodkom, ki jih doživljamo. Lepih in tistih malo manj lepih.

Tako je preteklo teh 8 let; v lanskem septembru pa se je pri meni čas za trenutek ustavil. Pomislila sem, kaj me čaka v letošnjem letu. Kar tri zrelostne preizkušnje. Prva je vpis na srednjo šolo. Upam, da uspešen. Tako, mimogrede, v šoli od neke profesorice že celo leto poslušamo: »Otroci, učite se, delajte na sebi in svojem znanju, marca boste pisali svoj prvi javni dokument!«

Že njene besede so zelo globoko rezale v nas in da ne pozabim na starše, ravno tako kot mi se bojijo.

Ljudje smo. Bojimo se. To je normalno.

Ko smo že ravno pri šoli ... Mnogokrat v tem šolskem letu smo jo že slišali, pa še jo bomo: kratico NPZ. Z njo nas profesorji opozarjajo na prihajajoča preverjanja znanja, ki jih bomo opravljali v maju. Toliko s šolske strani.

V sredini meseca aprila pa nas – kot zrelostna potrditev kristjana – čaka sveta birma. Že dve leti se pripravljamo. Ob strani nam stojijo botri, starši, g. župnik. Vendar se to

pričakovanje v zadnjih treh mesecih le še povečuje. To bo še en zrelostni preizkus, ali bomo po tem zakramentu še sledili veri in Njemu.

In 13. 6. devetošolci zaključujemo osnovno izobraževanje. Strah me je. Vsaj mene in nekatere druge tudi. Kljub vsem zrelostnim preizkusom, ki

jih bomo, upam, uspešno opravili, nas septembra čaka nov svet. Odhod v druge šole, v neznane kraje, med neznane ljudi. In mi smo še vseeno mali otroci, ki nas včasih zamika, da bi zlezli mami v naročje.

Če začnem razmišljati, kaj kmalu ugotovim, da sem še zelo mlada, neizkušena. Še vedno nekaj malega

odvisna od topline doma, starševske ljubezni. Sem le malo, nevedno bitje. Bitje s čustvi. Bitje, ki svoja čustva želi izražati. In tako kot vsi drugi si želim, da bi me septembra sprejel odprti svet, svet, kjer se bom čutila sprejeto, skoraj tako kot doma.

In z Njegovo pomočjo bom vse prenesla. Vem, da bom. On me Bo spremljal, bdel nad menoj, nikdar me ne bo zapustil.

Naj potolažim še vas, dragi starši! Razumemo vas. Vemo, da vas skrbi za nas. Vemo, da sprejemate to kot celostni razvoj svojih otrok, torej nas. Ne skrbite preveč, da bi okusili svet prehitro, enkrat ga pač moramo začeti. Prepustite nas Božjemu varstvu, Njegovi volji, Njegovi trdni roki. Tudi vi, dragi starši, se opirajte Nanj, ko ne boste vedeli, kako naprej. Zaupajte nas Njemu, ker nas bo vodil. Saj smo Njegovi. Pomagajte nam in bodite le Njegova podaljšana roka, ki nas usmerja. Hvaležni smo vam in vam bomo še. Hvala vam, ker smo lahko bitja, vredna zaupanja. Hvala vam, ker se počutimo ljubljene in sprejete. In hvala vam tudi za to, da nas podpirate, in ko potrebujemo objem, tudi objamete!

Foto: Tomo Strle

Še preizkušen mornar, preden odrine na globoko, s smolo temeljito zalije reže v bokih jadrnice, pokrpa jadra in utrdi krmilo. Kako šele se mora človek pripraviti, preden na morje odrine prvič, kaj šele, ko odrine v življenje?

V času priprave na birmo smo poskušali biti starši, skupaj z župnikom in birmanskimi voditelji, dobri svetovalci našim mladim, saj prihaja njihov čas, da odrinejo. Pokazali smo jim, kje iskati razloge za življenje in zaupanje na širjavah, in naravnali njihova krmila v pravo smer. Birmanski pripravniki

se bodo skupnosti predstavili v petek zvečer, 18. aprila, na predvečer slovesnosti svete birme. Slavje s podelitvijo zakramenta pa bo v soboto, 19. aprila, ob deveti uri na trgu pred farno cerkvijo.

Udeležimo se slavlja v zavesti, da je naša prihodnost v rokah teh mladih, ki bodo z zakramentom svete birme zajadrali na odprto, na pot odgovorne odraslosti. Skupaj z njimi izprosimo, da bi Sveti Duh zavel in obilno napolnil njihova jadra.

Jan

– tokrat zadnjič kot pripravniki na birmo

7. 3. 2008 se nas je kar nekaj Logatčanov odpravilo na postne duhovne vaje v Želimlje. Tokrat smo zadnjič odšli kot pripravniki na sprejem svete birme.

Ko smo prišli, je bila v želimeljski kotlini megla. Toda vzdušje ji ni bilo prav nič podobno. Najprej nas je lepo sprejel voditelj, g. Peter Pučnik, sicer vzgojitelj v dijaškem domu v Želimljah, ter skupinica animatorjev, vedno pripravljenih za smeh, pesem, pogovor, igro in hec. Za slednjega so nekateri še posebej nadarjeni!

Ko smo začeli s programom, smo se najprej naučili himno, ki je bila vezana na našo tokratno temo – poklicanost. Posebej za te duhovne vaje jo je napisal že prej omenjeni Peter Pučnik. V delu po skupinah smo razmišljali na podlagi risanege filma *Tratatoos* (Tratatuji), ki smo si ga ogledali v treh delih. Ko smo pričeli z delom po skupinah, me je najprej presenetila ponudba, da bi lahko pomagala voditi eno izmed skupin, saj je primanjkovalo animatorjev. Ponudbo sem navdušeno sprejela in tako malce poma-

Utrinek skupinske fotografije - SV birma 2006

gala animatorju Gregu.

Pogovarjali smo se o različnih poklicih: kaj smo si želeli postati pred šestimi, sedmimi leti in kakšne so naše ambicije danes. Razmišljali smo tudi o tem, da naj bi si vsak izbral poklic, v katerem bo užival in ne bo gledal samo na to, koliko denarja bo ob tem zaslužil. Poudarek smo dali tudi razmišljanju o postavljanju družine, seveda z očmi najstnika, ki razmišlja drugače, kot bo takrat, ko bo resno razmišljal o snovanju družine.

V soboto zvečer smo si vzeli čas za »notranji servis«, kot ga rad poimenuje g. Pučnik. To je bil namreč čas za sveto spoved ali duhovni pogovor. V nedeljo pa je prišel čas za odhod domov.

Mene so prevevali mešani občutki. Po eni strani sem bila vesela, ker grem domov, saj bom, ko bom naslednjič na duhovnih vajah, že lahko »polnopravna« animatorka, po drugi strani sem bila žalostna, ker sem morala oditi. Življenje se v tistih treh dneh bivanja s soudeleženci odvrti s svetlobno hitrostjo.

Zapuščanje zgradbe je bilo nekako nostalgичno, saj sem razmišljala tudi o tem, kako je bilo pred dvema letoma, ko sem začela obiskovati duhovne programe. Toda ni se mi zdelo smiselno razmišljati za nazaj ... Raje sem se osredotočila na misel, da ko pridem poleti, zasedem mesto animatorke in z otroki delim tisto, kar sem sama prejela v teh dveh letih od animatorjev. Za vedno jim bom hvaležna, saj mi pomagajo oblikovati mojo osebnost in podarjajo tisto, kar bom lahko tudi jaz delila naprej.

Neža

HENRI J.M. NOUWEN: PLATNO LJUBEZNI - 2. DEL (duhovna razlaga Rembrandtove slike)

Oče: pravo središče na Rembrandtovi sliki so očetove roke. Vsa svetloba in pogledi okoli stoječih so osredotočeni nanje. V njih je utelešeno usmiljenje, združeno je odpuščanje, sprava in rešitev. Te roke so Božje roke. So tudi roke mojih staršev, učiteljev, prijateljev in vseh tistih, ki mi jih je Bog dal, da me spominjajo, da sem zakrit in zavaran.

Zgodba o očetu in njegovem izgubljenem sinu močno poudarja, da se nisem jaz odločil za Boga, marveč se je Bog najprej odločil zame. To je velika skrivnost našega

verovanja. Ne izbiramo Boga mi, marveč Bog izbira nas. Od vekomaj smo 'skriti v senci njegove roke' in 'na njegove dlani smo zapisani.'

Postati kakor oče in njegovo Božje usmiljenje uresničevati v svojem vsakdanjem življenju! Resda sem oboje, mlajši in starejši otrok, vendar ne smem ostati to, marveč moram postati oče. Ta korak je nujen, da človek dovrši duhovno pot. Duhovno očetovstvo nima nič opraviti z močjo. To je očetovstvo usmiljenja, do katerega vodijo tri poti: žalost, odpuščanje in velikodušnost:

- **žalost:** morda zveni čudno, da bi bila žalost pot do usmiljenja. Pa je le tako. K tej žalosti sodi, da pustim, naj grehi sveta, vključno z mojimi, prebadajo moje srce – zaradi njih točim solze.
- **odpuščanje:** po nenehnem odpuščanju postanemo kakor oče. Odpustiti iz srca je zelo, zelo težko. Skoraj nemogoče. Pristna umetnost odpuščanja je »iti mimo tega«. Morda še bolj »povzpeti se nad to«.
- **Velikodušnost:** vsakič, ko napravimo potezo

velikodušnosti, se pre-
maknemo od strahu k
ljubezni. Toda ti koraki so
posebno težki v začetku,
ker je toliko občutij in
notranjih prizadevanj,
ki onemogočajo dajati v
svobodi. Zakaj bi le mor-
al za drugega uporabljati
čas, moč, pozornost, ko
pa me je užalil? Pa je ven-
dar v nekem duhovnem
smislu res, da tisti, ki me
je ranil, spada k mojemu
'rodu'. Velikodušno
dajanje je plod zavesti, da
smo ene vrste in v globini
povezani.

Žalost, odpuščanje in
velikodušnost so torej tri poti,
po katerih lahko v meni raste
podoba Očeta. To so tri temeljne
poteze v poklicu očeta, da
je doma. Kot oče nisem (več)
poklican, kako bosta mlajši
ali starejši sin prišla domov,
marveč je moja vloga biti tu,
da se k meni lahko vračajo za-
blodeli otroci in so pri meni v
polnem veselju in dobrodošli.
Zelo težko je preprosto biti
doma in čakati. To je čakanje
v žalosti: čakati tiste, ki so za-
pustili dom, čakanje v upanju,
da bo tistim, ki hočejo priti
domov, podarjeno odpuščanje
in novo življenje.

V tem duhovnem očetovstvu
je grozotna praznina. Nobene
moči, nobenega uspeha, no-
benega občudovanja, nobe-
nega skromnega zadoščenja.
Toda prav taka praznina je

tudi mesto resnične svobo-
de. To je mesto, kjer ni možno
nič več zgubiti, kjer ljubezen
nima nobene omejitve, me-
sto, kjer lahko črpamo pravo
notranjo moč. Vsakič, ko
trčim na to strašno, pa ven-
dar rodovitno praznino, v
sebi čutim, da tu lahko rečem
»dobrodošel« vsakomur, ne
da bi obsojal, vsakomur lahko
dajem upanje. Tu sem svoboden,
da brez kakršnekoli potrebe
prevzamem bremena in ne
ocenjujem, ne urejam, ne
razčlenjujem. Vsakič, ko se
dotaknemo te svete praznine,
ki ničesar ne potrebuje, je ve-
liko veselje Božjih angelov. To
je veselje nad vrnjenimi si-
novi in hčerami. To je veselje
duhovnega očetovstva.

***Oče se veseli. Bog
se veseli. Ne zato,
ker bi bili proble-
mi sveta rešeni.
Tudi ne, ker bi
bilo končano vse
človeško trpljenje.
Prav tako ne, ker
bi tisoči prišli na-
zaj in bi zdaj Boga
hvalili za njego-
vo dobroto. Ne!
Bog se veseli, ker
je eden njegovih
otrok, ki je bil izgu-
bljen, spet najden.***

Povabljen sem, naj stopim
v to veselje: gledati, kako
otrok potuje proti domu –
skozi podrtijo, opustošenje
in strahove sveta. Bog se
veseli, če se en sam grešnik
kesa in se vrača. Statistično
gledano to ni kaj dosti zani-
mivo. Toda za Boga številke
nikoli niso imele velike vlo-
ge. Kdo ve, ali ni bilo sve-
tu prizaneseno z uničenjem,
ker eden, dva ali trije ne
nehajo moliti, ko je drugi
del človeštva izgubil upanje
in popustil?

Veselje je znamenje Božjih
ljudi. In o tem avtor navaja
ganljiv primer prijatelja, ki
je tako globoko povezan z
Bogom, da zna najti veselje
tudi tam, kjer je pričakovati
samo žalostne zgodbe. Pri-
poveduje o skritem veselju,
ki ga je odkril, o majhnih
Božjih čudežih. Nikoli ne
ustreže potrebi drugih po
senzacionalnih stvareh. Vedno
pravi le: »Videl sem
nekaj čisto majhnega in le-
pega, nekaj, kar mi je bilo v
veliko veselje.«

Povzetek pripravila:
mag. oec. Emilija Placer Tušar

K O N E C

Navedena knjiga izpod peresa našega rojak Alena Širca, ki je izšla leta 2007 v zbirki Logos, je nastala na podlagi njegovega diplomskega dela z naslovom Izrekanje mističnega zedinjenja v pesništvu Mechthild iz Magdeburga. Knjiga je sestavljena iz treh delov; uvod popelje bralca v problematiko mističnega govora, drugi del skuša to postaviti v zgodovino in s tem odkrije nastanek in razvoj erotično-mistične krščanske govornice od apostolske dobe do visokega srednjega vek. Tretji del pa sestavlja osrednji del raziskave, ki se nanaša na mistično zedinjenje pri eni najprodnarnejših in najglobljih nemških mistkinj Mechthild iz Magdeburga. Besedilo knjige je podano na 189 straneh, sledijo opombe od strani 190 do 229 – ali 433 opomb, bibliografija, od strani 230 do 242 imensko kazalo, stvarno kazalo in na koncu kratek povzetek v angleščini. Knjiga, kot ugotavlja že Alen Širca sam, močno presega obseg klasičnih diplomskih del. Sme-la izbira tematike, klen in izrazno izpiljen jezik, ki kaže na avtorjevo močno zasidranost v njemu »domačo« filozofijo, pa so samo nekateri od elementov, ki kažejo, da gre za izredno pomembno in kakovostno znanstveno delo.

»Ukvarjanje z mističnim pesništvom ne more biti – nedolžna zadeva. Če smo iskreni, pravkar poveda-no postavlja pod vprašaj tudi celotno pričujočo preiskavo. Mar smo ves čas – kajpak mi: avtor in bra-lec – opravljali Sizifovo delo? Morda. Morda pa se nam na koncu poti odpira še daljša, še bolj nesmisel-na pot:

*To je povedano na kratko,
toda njih pot je dolga, to dobro ve.
Zakaj tisti, ki to do konca izkusijo,
morajo prestati mnoge muke.»*
(Širca, 2007, 188-189)

Tako raziskavo konča avtor sam in hkrati odpre nove poti. Kam nas vodijo? Naj odškrnem skromno linico besedila, ki ga je Širca razprostrl kot pahljačo: »Rekli smo, da je mistika spoznanje Boga, ki temelji na izkušnji. Vprašanje, ki se nam zdaj postavlja, je, na izkušnji katerega Boga? Beseda Bog nas nemudoma popelje v območje monoteizma, tako da moramo pojem mistike omejiti na specifičen duhovnozgodovinski horizont; ob strani moramo pustiti azijsko mistiko, ki je kljub vprašljivosti, ali gre tu vedno za mistiko, tudi sama v sebi izjemno heterogena, saj se cepi v budi-zem, hindujsko, taoistično, javansko in še kakšno mistiko, pa še znotraj posameznih vej ni enotnosti, temveč se pogosto razcepijo v manjše podveje.« (Širca, 2007, 16)

»Besede mistika, ki – etimološko – verjetno izvi-ra iz grškega glagola myo, kar pomeni zapreti, zamolčati, v Svetem pismu sicer ni najti, pač pa je mistično (gr. mystikos, lat. mysticus) pod ob-

nebjem krščanske duhovnosti tesno povezano z misterijem (mysterion) – ki pa ga je vsekakor treba oddvojiti od magičnega. V patristiki je pridevnik mystikos od Origena naprej pomenil skriti, duhovni (pnevmatični t.j. objektivno v Sv. Duhu utemeljeni) smisel Biblije, ki je meril na misterij Jezusa Kristusa. Poleg tega pa ima ta smisel tudi liturgično razsežnost: je skriti smisel zakramentov, tj. navzočnost Božjega pod vidnimi podobami.« (Širca, 2007, 17)

»Pri sporočanju mistične izkušnje se v jedru nahaja na videz neodpravljiv paradoks: če je mistična izkušnja, kot poročajo mistiki, neizrekljiva, kako jo je potem mogoče sporočiti? Ali ni nemara o tem bolje molčati? Wittgenstein je, denimo, rekel: O čemer ni mogoče govoriti, o tem je treba molčati. Pa vendar so nam mistiki zapustili tekste, v katerih so skušali sporočiti to, kar je po sebi nesporočljivo ...« (Širca, 2007, 19)

Širca nesporno trdi, da je treba »... pesništvu v njegovem najglobljem jedru pripisati religiozni izvor. Po mojem mnenju je takšno razumevanje pesništva neogibno, če se hočemo resno lotiti tako težavnega območja, kot je odnos med mistiko in pesništvom.« (Širca, 2007, 51) In naprej: »Mistično pesništvo je žanrsko tesno povezano s hvalnico, doksologijo, molitvijo, celo z liturgičnimi obrasci, litanijami itd.« (Širca, 2007, 59)

(Se nadaljuje.)

MITRa

Na večer kulturnega praznika smo se člani ŽPS-ja in Caritas-a zbrali pred cerkvijo in se odpravili v samostan v Repnje, kjer je potekala letošnja duhovna prenova, ki jo lahko štejemo tudi za primeren začetek posta: čas za premislek, spremembe, drugačen vsakdanjik, tako življenje, ki naj me pripravi na največji praznik kristjanov, na neizpodbitno dejstvo, zaradi katerega se je vredno veseliti življenja z vsemi njegovimi radostmi in tegobami. Namreč, poskušam razumeti, predvsem pa vstopiti v velikonočno skrivnost za nas umrlega in vstalega Kristusa. Smisel in vrednota, ki mi pomaga vsakokrat, kadar omahujem, dvomim, se jezim, trpim.

Ob prihodu v samostan sta nas prijazno sprejeli sestre, ki sta nam pomagali tudi pri namestitvi v prijetno urejenih prostorih njihovega doma, ki so ga tisti dan in noč delile z nami – zanimiv in za novince seveda neobičajen občutek.

Tema, ki jo je za nas skrbno pripravil župnik, g. Janez Kompare, je nosila naslov »Kristjanov dan, maša in molitev«. Začeli smo še isti večer z branjem sv. pisma,

in sicer z znamenitim Kristusovim govorom na gori, branje, ki ga je vsak ponesel s seboj za ponovno branje in premišljevanjem, preden je legel k počitku.

Jutro naslednjega dne smo začeli s hvalnicami v kape-li; kasneje pa so bili na vrsti branje, premišljevanje in razgovori, ki jih je spretno moderiral g. Janez tudi tako, da nam je pomagal pri razumevanju svetopisemskih besedil: drugi čas, drugi ljudje, popolnoma drugačne navade, začuda, občutja, tegebe pa ... kot da med nami ni dolgih (tisoč)let(ij) zgodovine, kulturno-civilizacijskih razlik ... Človek ostaja le človek, ne glede na vse te razlike, ki so variacije na temo: človek Božji!

Ob vsem tem smo udeleženci ponovno in nanovo postavili na svoje mesto vrednote, osvetlili smisel, ki so ga udeleženci strnili v naslednjih mislih: Okleni se Kristusa, ki rešuje iz teme greha (naše napake, vsakdanje skrbi, problemi, lastna nemoč in nebogljivost). Dal nam je zgled, ko je, Učenik in Gospod, kot služabnik umil noge svojim učencem in s tem dejanjem naročil, naj tudi mi služimo svojim bratom in sestram.

Bog nas ljubi z vsemi našimi slabostmi in napakami. Težave in preizkušnje nas tudi bogatijo, rešujemo jih pa tako, da jih sprejemamo in se jih učimo izročati Njemu kot božji previdnosti. Tako utrjujemo svojo vero in zaupanje v Boga in njegovo

ljubezen. Ob duhovni prenovi pa smo preživeli tudi lep dan v miru in tišini samostanskih zidov, ob prijaznosti sester, v sončnem dnevu in nenazadnje, razvijala nas je kuharska »zvezda«, sestra Nikolina, s svojo okusno pripravljeno hrano.

Konec tedna je minil v veselju in radosti bratov in sester ŽPS-ja in Karitas-a, ki so živeli edinstvo in ljubezen v Božji ljubezni.

A. E.

NA STREHI SVETA – TIBET

Lansko poletje sem se odpravila na potep. Nekoliko dlje, v osrčje Himalaje, na streho sveta. Namen vandranja je bil spoznati drugačnost kulture, življenja ljudi in predvsem spoznati sebe v popolnoma drugačnem svetu. Preživeti v naravi, med gorami, vodami in višino. Rada bi nekaj povedala o deželi, ki sem jo hitro vzljubila. Tibet (kitajsko Xizang) je avtonomna po-

krajina v republiki Kitajski, ki leži v notranjosti azijske celine. Obsega 1.221.600 km² in ima 2,2 milijona prebivalcev. Večina je lamaističnih Tibetancev, ostali pa so v glavnem Kitajci. Glavno mesto je Lhasa in leži na 3700 m nadmorske višine. Večina prebivalstva živi v dolini ob reki Brahmaputri; na severu Tibeta se razteza visoka planota, na vzhodu pa so razčlenjena gorovja. Tibet so

pred približno 2500 leti prva naselila mongolska pastirska ljudstva, ki so govorila jezik, podoben burmanskem. Najprej so poselila rodovitne južne doline. Prebivalci se danes ukvarjajo predvsem s poljedelstvom (ječmen, krompir, čaj) in živinorejo (jaki, ovce, konji). Razširjeno je izdelovanje preprog, razvijata pa se tudi tekstilna in usnjarska industrija.

Foto: Melita Mihevc

Zanimalo me je, kakšno je njihovo duhovno življenje. Prvič sem se namreč srečala z budizmom in ljudmi, ki jim je to sveto.

Tibetanski budizem ali lamai-zem je ena od mnogih vej budizma. Začetki budizma segajo v 5. st. pred Kr. Njegov ustanovitelj je bil indijski modrec Siddharta Gautama (Buda). Prevezel je splošno indijsko predstavo o selitvi duš in karmi ter jo nadgradil s svojim naukom, ki naj bi ljudi pripeljal iz kroga ponovnih rojstev in smrti. Po Budovem nauku strogo npravno (etično, moralno) življenje in samožrtvovanje za dobro soljudi vodi v stanje blaženega miru (nirvane). V Tibetu se

je budistična filozofija zlila s tradicionalnim verovanjem v naravne duhove in sile (animizem) v lamaizem. Poglavarja lamaistične cerkve sta dalajlama, ki je hkrati tudi posvetni poglavar Tibetancev in trenutno živi v Indiji, ter pančenlama, ki je zgolj verski poglavar. Oba veljata za utelešeni božanstvi. Tibetanski templji so polni podob božanstev. Ob vhodu v tempelj je pogosto slika kolesa časa (krog, razdeljen na šest delov, v katerih so upodobljeni pekel, duhovi, živali ter življenje ljudi, polbogov in bogov). Lamaisti ponavljajo svojo sveto mantro (sveti verz) Om Mani Padme Hum (O, ti dragulj v lotosu)

v templjih in na prostem. Pri tem pa vrtijo molilni mlinček. Poleg tega, da so Tibetanci izrazito verni, veljajo za enega najprijaznejših narodov na svetu, kar sem tudi sama izkusila. To se je še posebej pokazalo na trekingu po Himalaji, saj so nam domačini prinesli na pot kuhan čaj, nas pospremili, se nasmejali ... Bilo je lepo in nepozabno, polno vtisov in lepih spominov. Pogledi otrok in domačinov, ki živijo z naravo in v naravi, so se mi vtisnili v spomin, predvsem pa sem razmislila, kako živim sama, tukaj in sedaj; zakaj sem dostikrat nezadovoljna, ko pa mi v resnici nič ne manjka?!

Melita Mihevc

Foto: Melita Mihevc

KOLEDAR

APRIL

2008

*Upanje je povezano s prihodnostjo,
toda hkrati določa stanje naše
duše v sedanjosti.*

*Zdaj upamo v to,
kar bomo dosegli pozneje.*

(Janez Pavel II.)

1. april – ob 19. uri srečanje voditeljev birmanskih skupin;

4. april – obisk bolnikov, po sv. maši molitvena skupina;
ob 20. uri srečanje MLADINE;

5. april – od 17. – 19. ure češččenje Najsvetejšega in spovedovanje;

6. april – 3. velikonočna nedelja,
sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine;

7. april - po sv. maši skupina KARITAS;
ob 20. uri srečanje KATEHETOV;

8. april – ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše, I. skupina;

11. april – ZAČETEK BIRMANSE DEVETDNEVNICE;
molitvena skupina;

12. april – od 17. – 19. ure češččenje Najsvetejšega in spovedovanje;

13. april – 4. velikonočna nedelja – DOBRI PASTIR, nedelja duhovnih poklicev;

sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice – molitev za duhovne poklice;
ob 20. uri srečanje II. zakonske skupine.

Ob 14. uri revija dekanijskih pevskih zborov v Borovnici;

14. april – ob 19. uri srečanje ŽPS;

15. april – ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše II. skupine;

18. april – ob 18. uri srečanje birmancev, staršev in botrov z birmovalcem;
ob 20. uri srečanje MLADINE;

19. april – DAN SV. BIRME ob 9. uri sv. maša in birmovanje;

20. april – 5. velikonočna nedelja,
sv. maša ob 8. in 10. uri,
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje III. zakonske skupine;
ob 15. uri dekanijsko molitveno srečanje za duhovne poklice na Brezjah;

21. april – ob 20. uri priprava na sv. krst;

22. april - ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše III. skupine;

25. april – po sv. maši molitvena skupina;
ob 20. uri srečanje MLADINE;

26. april – od 17.-19. ure češččenje Najsvetejšega in spovedovanje;

27. april – 6. velikonočna nedelja – KRSTNA,
sv. maša ob 8. in 10. uri,
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje IV. zakonske skupine.